

В.Ю.Шевцов

Трислав

Природні і етнічно-соціальні основи розробки конституційних засад України.

Дніпропетровськ
2009

Анотація

Одним із найважливіших для розуміння будови і розвитку Всесвіту законів є загальний закон збереження: щось не може виникнути з нічого і перетворитись у ніщо. Згідно з цим законом «розумне» може виникнути лише з «розумного», а «живе» - з «живого» а тому важливо усвідомлювати, що «життя» і «розум» не обмежуються формами людського буття і розуму, що весь Всесвіт живий і розумний, і все, що оточує людину, живе і розумне, тож відношення до всього існуючого має бути за нормами морально етичного кодексу людства.

У живому, розумному Всесвіті все має своє призначення і свій час життя. Кожен етнос, як невід'ємна частина Всесвіту, як і кожна людина цього етносу, теж має свою долю і своє призначення в планетарній еволюції, що визначаються інваріантами даного етносу, рисами, що не змінюються доки етнос не виконає свою Земну місію.

Місія етносу має стратегічну функцію, для виконання якої етнос повинен притримуватись етнічної конституції і керуватись нею. Тактичні задачі існування і розвитку етносу на шляху виконання стратегічної мети забезпечуються державним утворенням, що функціонує на основі державної конституції.

Першоосновою буття етносу є етнічна конституція. Державна конституція має підпорядковуватись етнічній і має забезпечувати стратегічні задачі етносу.

1. Принципи побудови живого, розумного Всесвіту

Підставою і основою життєдіяльності етносу і держави, як його структурно-тактичного оформлення, є знання законів і принципів будови природи і суспільства. Першоджерелом знань є природа, а засобом їх усвідомлення і використання – навчання, праця, творчість.

В основі буття людини і людського суспільства лежить кілька фундаментальних принципів будови і розвитку Всесвіту, а саме:

1. «Загальний принцип збереження» у Всесвіті, згідно з яким «щось не виникає з нічого і не може перетворитись у ніщо», а все, що існує, живе і розумне. Живе не може виникнути із неживого, а розумне – з нерозумного (маючи на увазі, що життя і розум не обмежуються якостями людини), а тому до Природи, що оточує людину, необхідно відноситись як до єдиної, живої, розумної системи.

2. Принцип «монади», згідно з яким у Всесвіті не існує жодної системи, жодного об'єкту, що не мали б свого цільового призначення. Кожний об'єкт має свою інформаційну основу - матрицю, яку називаємо «монадою». Монада – це «ДНК» майбутнього об'єкту, його інформаційна модель; проект того, що реалізується в грубих видах матерії (маючи на увазі, що все існуюче матеріальне). Монада – це свого роду «насінина», яка попадаючи в землю зростає рослиною, використовуючи зовнішнє середовище для своєї «розбудови» (земні елементи і сонячну енергію).

Зауваження: Монада – інформаційно неподільна одиниця; те, без чого неможливо вирішити поставлену задачу в побудові системи цільового призначення. Якщо вирвати з проекту машини хоча б сторінку, а з ДНК хоча б одну ланку – систему не побудуєш.

3. Принцип надлишковості, за яким в природі всі процеси протікають із втратами, а точніше з перерозподілом інформації, енергії, матерії. Згідно з цим принципом розумну складну систему може створити лише ще розумніша, ще складніша. Відповідно Всесвіт побудований за принципом ієрархічності, або «дерева», де кожна гілочка зростає з більш

міцної і потужної. Людину могла створити лише «система-істота» більш складна і розумна, ніж сама людина.

4. Принцип розбудови, що лежить в основі життєдіяльності монади. Кожна монада у зовнішньому середовищі розбудовує себе до об'єкта чи системи, що може виконати поставлену перед ним задачу. При цьому використовуються два варіанти: а) об'єкт сам виконує задачу; б) об'єкт створює підсистеми здатні виконувати різні задачі. Рослина будує себе в закінченому вигляді, людина себе «розбудовує» під різні задачі фізичного, інформаційного і духовного спрямування. Продовженням ніг є колесо і крила; рук – екскаватор, станок і т.п.; зору – телескоп і мікроскоп; свідомості – зовнішні інформаційні курси (освіта і навчання); духовності – творчість, почуття, мораль, етика і т.д. При цьому монада системи може нести в собі монади підсистем (проект ракети несе в собі проекти двигуна, системи керування і т.д.).

5. Як для розбудови монади до системи цільового призначення, так і для виконання поставленої задачі необхідно мати достатні для цього зовнішні ресурси: матеріальні, енергетичні, інформаційні. Все необхідне утворює територію (простір) життєдіяльності монади (ТЖД). В умовах обмеженості фізичної території, потоків енергії (джерел енергії) і життєдіяльності – виживає той, у кого є вирішальні переваги (принцип відбору більш життєздатного, або того, що має виконувати наступну задачу. Те що використано – більш не потрібне.

6. Наступним принципом є відповідність часу існування системи часу (тривалості) виконання поставленої задачі. Система, що виконала свою задачу стає сміттям, гальмує подальший розвиток і має бути зруйнована до рівня «блоків», які можна використати під розбудову систем наступних задач (принцип блоковості в структурах Всесвіту).

7. Принцип інваріантності (стабільності, консервативності): ще один із фундаментальних принципів будови Всесвіту. Кожен об'єкт (система) має зберігати незмінними ті властивості, ті структури, які необхідні для виконання поставленої задачі і без яких задача не може бути виконаною (якщо зламалось лезо ножа, його можна викинути).

8. Не менш важливим принципом у будові Всесвіту є принцип еволюції або принцип стохастичності. В зв'язку з тим, що жодна система не може бути ідеально пристосована під середовище, що невпинно змінюється, необхідно, щоб сама система мала механізм пристосування, врівноваженості зі зовнішнім середовищем. А тому всі стійкі системи побудовані за принципом стійкого ядра і змінної оболонки (людина, як модуль-ядро і все, що вона «навішує» на себе для виконання задачі – як змінна, стохастична оболонка; трактор, як модуль, і всі навісні знаряддя: (ківш екскаватора, плуг, причеп, ніж бульдозера і т.п.; теоретична механіка і спеціалізовані курси: опір матеріалів, технічна механіка, аеродинаміка і т.п.; закони мови, корені слів та т.п. і варіації в словниковому запасі та в будові речень). Співвідношення між ядром і стохастичною еволюційною частиною має бути в межах значень коефіцієнта стохастичності: від нуля до 0.38 (ядро становить від $\phi = 0.618\dots$; числа золотого перетину, до одиниці). Якщо значення ядра (стійкості) зменшується нижче ϕ , система стає нестійкою і руйнується.

9. Принцип «стохастичності», пов'язаний із поняттям критичного порогу-переходу, з законом «переходу кількості в якість» при досягненні якогось із параметрів порогу протікання нового процесу.

10. Принцип «єдності і боротьби протилежностей», що обумовлює наявність потенціалів розвитку і еволюції, слугує основою всіх природних і суспільних процесів. З іншого боку цей принцип говорить про те, що те що корисно і добро для чогось одного є

негатив і зло по відношенню до протилежного. Так всі морально-етичні норми людства розглядаються через «єго» людини: те, що їй корисно – те від бога, те добро, а що добре для природи, але погано для людини, – то є зло і сатана.

11. Із попереднього принципу витікає принцип «живи» (дживи в санскриті), за якими кожна стабільна система повинна мати програмно визначене «ядро майбутнього виконання задачі», свою «долю», свій «Шлях Даний» (незалежно чи це людина, чи зірка, чи рослина). «Ядро» майбутньої системи має нести в собі інваріанти необхідні для виконання множини задач, в той час як побудована частина – інваріанти виконання конкретної задачі.

12. Кожен об'єкт в області «території життєдіяльності» будує своє життя і вирішує задачі свого буття за принципом енергодинамічної пари, згідно з яким «потік фізичного параметру, що переходить із середовища в середовище, породжує кільця-контури потоків інших фізичних параметрів» (як приклад – кругообіг води в природі: потік сонячної енергії викликає в океані процес випаровування води, перенесення її, конденсацію в дощові краплини, стікання ріками назад до океанів. На цьому кільці-контурі можна побудувати електростанцію і отримати кільце електричного струму, на ньому поставити електродвигун і створити контур механічного конвеєра і т.д.). На потоці сонячної енергії будується контур життєдіяльності планети, на ньому – біосфери, на контурі біосфери – життєдіяльність людства, етносів, людини.

13. Кожна система – об'єкт «вирішуючи притаманні їй задачі» проходить три стадії підготовки – становлення, виконання задачі, руйнації. (принцип заперечення-заперечення).. При цьому кожна складова системи має існувати не довше часу виконання задачі системою (часу існування самої системи). Людина «безсмертна» в межах часу існування планети, елементом-клітинкою розбудови якої вона є. Для «безсмертності» вищого порядку вона має набути важливі, інваріантні риси в життєдіяльності Сонця і т.д

14. Кожна система-об'єкт має сама себе підтримувати, захищати і самовідтворювати (принцип самовідтворення життя). Природа побудована так, що ніхто не турбується про «ремонт» окремої «рослини» (якщо не враховувати людину, яка вчиться це робити).

15. Принцип полярності, за яким те, що позитивне для одної системи, негативне для іншої, що має спільну границю. Цей принцип є наслідком принципу конкурентності в боротьбі за територію життєдіяльності як на одному рівні, так і по рівнях ієрархії (благо для керівника – турбота і негаразди для підлеглого).

16. Принцип відповідності об'єкта середовищу: якщо об'єкт помістити в не властиве йому середовище, то або об'єкт переформує середовище, або середовище переформує об'єкт під себе (одна країна, поширюючи свою мову на територію іншої, переформує свідомість цього етносу). На цьому принципі діє принцип зворотного зв'язку: середовище переформує об'єкт, а об'єкт переформує середовище (інша сторона принципу енергодинамічної пари).

17. Пряма і зворотня дії в механізмі зворотного зв'язку (коло енергодинамічної пари) формують дію принципу розвитку по спіралі.

2. Етнічні засади будови суспільства

1. Етнос – це сукупність людей, що має одне й теж джерело існування, говорить однією мовою, дотримується одних і тих же правил, норм і законів моралі й етики, має один і той же світогляд (у тому числі релігію, як частину цього світогляду), належить до одного генетичного дерева, має власні географічну (фізичну) і інформаційно-духовну території (або

власну територію життєдіяльності) і має виконати призначену задачу (задачі) в розвитку планетарного суспільства.

2. По відношенню до джерела споживання етноси діляться на етноси-збирачі, кочові і виробничі. Етноси-і живуть завдяки „збиранню” природних дарів для власного вживання, продажу та обміну (до таких етносів належать деякі арабські, а також, в значній мірі, суперросійський етнос, що формується із розмитих історією угрофінських і тюркських етносів).

Етноси-збирачі мають власну географічну територію, захищають її і люблять любов'ю споживача.

До кочових відносяться етноси, джерелом існування яких є не територіальна частина планети, а рухома частина біосфери: тварини, птахи, риба і люди (як біологічні істоти). По відношенню до людського суспільства це етноси-паразити, що виконують, в деякій мірі, і позитивну роль хижаків, завдяки яким гинуть менш пристосовані і «хворі» члени суспільства і виживають більш сильні, більш пристосовані.

До виробничих слід віднести аграрні і промислові, або етноси, що створюють і підтримують свою територію життєдіяльності власними руками і власним розумом. До таких етносів необхідно віднести слов'янські, романо-германські, в значній мірі деякі ірано-кавказькі, більшість тайських.

3. Етнічні задачі і функції визначаються інваріантами, тими особливими характерними рисами, що необхідні для досягнення мети і що не змінюються впродовж існування етносу, тобто часу виконання цільової для цього етносу задачі. Якщо етнос виконав свої задачі, або втратив можливість виконання покладених на нього функцій (внаслідок суспільних хвороб, захоплення чи руйнації його джерела і території життєдіяльності), то він або перебудовується, або гине. Етнічні інваріанти відображаються етнічними символами.

4. В залежності від джерела існування і задач, що стоять перед етносом, етнос формує, розвиває, захоплює необхідний для цього простір життєдіяльності, до якого, перш за все, відносяться фізичний і інформаційно-духовний простори (зауваження: зважаючи на багаторівневу будову людини, для функціонування і розвитку кожної складової необхідно мати відповідний простір життєдіяльності).

5. Духовно-інформаційний простір етносу забезпечується мовою, як засобом спілкування і інструментом рішення етнічних задач, етнічним міфом, як засобом і основою формування етнічно орієнтованого підростаючого покоління, та етнічним середовищем.

6. Державно-інформаційний простір етносу сприймається як його світогляд, формальною стороною якого в багатьох випадках виступає релігія, що сповідується членами етносу і церква як формалізуюча структура релігії.

7. Основою етнічних взаємовідносин у суспільстві є етнічний морально-етичний кодекс, який слід розглядати як ядро етнічної конституції. Морально-етичний кодекс будується на поняттях етнічно-ідеальної (суспільно-ідеальної) та духовно-ідеальної людини (на відміну від біологічно-ідеальної істоти, побудованій на власному «его»). У відповідності до МЕК розглядаються права і обов'язки людини в етнічній спільноті за принципами золотого перетину, а саме: 0,618 діяльності людини має бути спрямоване на життєзабезпечення сім'ї, Роду, етносу і 0,372 – на своє власне життєзабезпечення, та на досягнення доленосної мети (дивитись МЕК у додатку).

8. Як єдине ціле етнос може існувати і функціонувати завдяки етнічним нормам (правилам, законам) по відношенню до людини (мораль) і у відношеннях між людьми-

членами етносу (етика). Етнічні норми не мають жорстких границь (на зразок державних законів) і сприймаються у вигляді морально-етичного кодексу етносу.

9. Не існує етносу без етнічного міфу. Кожен член етносу має знати, поважати і передавати підростаючому поколінню складові етнічного міфу: казки, легенди, історії та розповіді про їх дійових осіб: мудреців, богатирів, учителів, берегинь, святих і пророків етносу. Етнічний міф має бути повним і включати в себе історію етносу та діяння творців етносу, говорити про інваріантні риси етносу і його призначення. Втрачені складові мають бути відтворені в повному обсязі.

10. До етнічного міфу відносяться історія, міфи і легенди, а також ті члени етносу, які зробили свій внесок в його захист і розбудову (вчені, пророки, святи, вчителі, мудреці, вожді-менеджери, богатирі-воїни і рятівники, берегині і т.д.), а саме те, що складає основу етнічного виховання.

11. За відсутності необхідних складових етнічного міфу, вони або створюються штучно, або шляхом «перекрашування» подібних із міфів інших народів (перш за все це відноситься до більшості світових релігій, а також багатьох державних утворень, що в основу власного міфу кладуть етнічні міфи інших народів: наприклад, міф Росії побудований на міфі Київської Русі, або України).

12. Етнічний морально-етичний кодекс формується на основі джерела існування фізичної території життєдіяльності, етнічних варіантів і є частиною його духовно-інформаційного простору життєдіяльності. Зі зміною складових, що впливають на формування морально-етичного кодексу, змінюються окремі складові і морально-етичного кодексу.

Примітка. У спартанців нежиттєздатних дітей скидали із скелі, японці і народи майя відвозили своїх хворих і старих батьків з піснями і танцями на кладовище на голодну смерть, ескімоси (самоїди) мали з'їдати своїх померлих родичів, щоб вижити в умовах суворої півночі. Що морально-етичне в одного етносу – аморальне у іншого.

13. За морально-етичним кодексом наглядають священики, старійшини, етнічно-свідомі члени суспільства, при цьому формалізуючу роль відіграє релігія і церква (як її формально-складова частина). На сучасному етапі роль етнічного центру має відігравати Етнічна Рада (етнічний парламент), що стоїть над державним парламентом і контролює його діяльність.

14. Показником етнічно-цивілізаційного поступу є культура, або взаємовідповідність матеріальних, інтелектуальних і духовних взаємовідносин в суспільстві і між суспільством та оточуючим природним середовищем під гаслом не тільки «не нашкодити», але й зробити все можливе для розвитку і збагачення живого розумного Всесвіту. Взаємовідповідність базується на гармонії, на взаємодоповненні, на взаємоузгодженості. Найбільш яскравими виразниками гармонії є мова, пісня, природна ландшафтна архітектура, художнє мистецтво, що мають знаходитись під повсякчасною пильною увагою, як передумова перспективи розвитку етносу.

15. Для позитивного розвитку етносу в Україні необхідно відновити, розбудувати і підтримувати відповідне етнічне середовище. Артефакти етнічного характеру мають займати не менше 2/3 етнічного простору життєдіяльності, а саме: в пісні і музиці, в культурі, архітектурі, літературі, в освіті, в культових і ритуальних речах, в усьому, що визначає цивілізаційно-етнічний рівень розвитку етносу.

16. В залежності від призначення етносу, джерела його існування та території життєдіяльності дається і розвивається етнічна мова, як інструмент реалізації суспільно-планетарних задач та можливостей його нормального функціонування. Мова є одним із

інваріантів існування етносу. Втрата мови в багатьох випадках веде до неможливості виконати етнічні функції і вирішити етнічні задачі (втрата мови не відіграє вирішального значення для етносів-збирачів і кочових етносів, або етносів-приспосовувачів і етносів-хижаків).

17. Існування етносу неможливе без самовідтворення, що, в свою чергу, неможливе без підтримки родової гілки, міцної сім'ї і народження дітей.

18. Найважливішим життєутворюючим елементом етносу є сім'я. Руйнація сім'ї призводить до руйнації і загибелі етносу. Важливими елементами міцності сім'ї є піклування про дітей, як майбутнє Роду, пам'ятаючи про те, що людина у своєму космічному сходженні приходить на Землю багато разів і що кращим інструментом для вирішення земних задач є генетично-спадкове тіло Родової гілки. Щоб людина повернулась на Землю, вона повинна мати дітей, а діти онуків. Без дітей «засихає» Родова гілка і подальший Шлях Сходження для людини стає проблематичним.

19. Тим, хто створює сім'ю, хто думає про майбутнє і планує його, необхідно пам'ятати і притримуватись наступних правил:

- які батьки, такі і діти (закони євгеніки);
- цнотливості (хто зрадив один раз сім'ю, той зрадить і вдруге);
- телегонії, згідно з яким перший статевий контакт призводить до перебудови всіх функцій жіночого організму, в результаті чого жіночий організм і майбутнє потомство несуть на собі риси і особливості першого партнера;
- із вступом в шлюб закінчується «я» і в подальшому має бути лише «ми», наша сім'я, наші діти;
- необхідно також пам'ятати, що за батьківські гріхи розплачуються діти по четверте покоління;
- і, головне, без сім'ї у людини немає майбутнього, а у етносу – без дитинства і його виховання.

20. Кожна сім'я повинна в межах території життєдіяльності етносу забезпечуватись власною територією життєдіяльності, без якої неможливе нормальне функціонування сім'ї, народження і виховання дітей. Територія життєдіяльності сім'я має включати не лише матеріальну, а й інтелектуально-творчу та духовну «території».

21. Етнічне виховання неможливе без етнічного середовища, до якого, окрім географічного, входить все створене етносом на даний час, а саме: мова і пісня, культура, мистецтво, архітектура, література, науково-освітній рівень, етнічні культові і ритуальні речі, все те, що в цілому визначається як цивілізаційно-етнічний рівень розвитку.

22. Кожен етнос формується і розвивається за загальними законами і принципами будови етносів. Для того, щоб етнос був стійким, життєздатним, зростав і розвивався, міг вирішити етнічні задачі, необхідно піклуватись і захищати всіма можливими засобами джерело і територію (простір) життєдіяльності. Втрата хоча б одної із етнічних складових в більшості випадків призводить до руйнації і загибелі етносу, або ж до звуження і зменшення можливостей досягнення позитивного результату в вирішенні етнічних задач.

23. Етнічний парламент має слідкувати за дотриманням членами етносу норм і принципів етнічної конституції. Етнічна конституція – це морально-етичний механізм підтримки, керування і розвитку етносу, що розбудовує її територію в ІД просторі, і формалізує обов'язки і можливості впливу членів етносу на стан, розвиток і майбутнє етносу.

24. Девізом кожного етносу мають бути принципи:

- що корисно для етносу (але не шкодить людству і планеті в цілому) заохочується, що приносить шкоду і руйнує його – карається;
- поважай всі етноси, кожна людину, але ніколи не давай йому сідати на твою «шию» і паразитувати на тобі.

25. Територіально і функціонально етнос формалізується як державне утворення, що вирішує тактичні, сьогоденні проблеми його життєдіяльності. Державне утворення функціонує на основі державного устрою і державної конституції, що формалізує місце людини в державі, її права і обов'язки і її індивідуальний простір життєдіяльності (право власності).

Етнічні засади будови українського суспільства

1.. Український етнос за джерелом існування є виробничим, промислово-аграрним. Оскільки час існування етносу залежить від незмінності джерела існування та від часу вирішення задач етносу, то час народження українського етносу необхідно віднести до початку землеробства в басейнах рік, що впадають в Чорне (Руське) море, або до VII-IX тисячоліття до н.е., час розквіту Трипільської культури.

2. Основоютворюючим для України, як держави, є український етнос, відомий із історії під назвами Аратта, Оріяна, Трипілья, Кімерія, Сарматія, Скіфія, Антія, Русь. Зважаючи на те, що тривалість існування етносу залежить від часу існування і функціонування джерела живлення і задач, що має вирішити етнос в еволюції планетарного суспільства, а також, враховуючи те, що з часів Трипілья ми були і залишаємось землеробним, виробничим етносом, маємо всі підстави говорити, що починаючи з VII-IX тис. д. н. е. український етнос був і залишається корінним державоутворюючим етносом.

3. Територіально помешкання українців знаходиться в басейнах Дону і Дінця, Дніпра з притоками, Південного Бугу, Дністра і пониззя Дунаю. Території розселення українців, як генетичної спільноти, включають в себе окрім нинішньої території Кубань, Дон, Воронежську і Білгородську області Росії, частково Курську, Брянську, Гомельську, а також Холмщину і Підляща в Польщі, Придністров'я в Молдавії. Перші за часів Радянського Союзу насильно включені в склад Російської федерації в 1922 році, а Холмщина і Підляща передані Сталінін до складу Польщі (після другої світової війни), так само, як Придністров'я до складу Молдови.

4. В залежності від географічно-кліматичних умов та умов життєдіяльності Україна ділиться на Волинь, Полісся, Слобожанщину, Таврію, Подніпров'я, Поділля, Закарпаття, Гуцульщину, Прикарпаття.

Кожному з цих районів притаманні свої особливості і відмінності, що в цілому мають не роз'єднувати, а об'єднувати і збагачувати етнос.

5. Місце в планетарній спільноті і планетарне призначення українського етносу визначаються його особливими, інваріантними рисами:

- космічністю мислення і творчості в ракетно-космічній галузі, в філософії, в науці;
- гармонійністю мислення і творчості, що виражається перш за все в мові: якою мовою говоримо, такою і думаємо, такі і результати творчості;
- функціональною універсальністю (українці майстри на всі руки);
- незалежністю в думках і справах (індивідуально-незалежна, хуторська свідомість)
- природною допитливістю, пошуком нового, незвіданого, освоєнням нових територій (не лише географічних, а й духовних і інтелектуальних);

вчительством.

6. Інваріантам буття українського етносу відповідає космічно-етнічна символіка, до якої відносяться:

- Триглав (Трисил), як єдність фізичного, інтелектуального і духовного аспектів буття Всесвіту, Всевишнього, людини. Троє в одному і одно, що об'єднує троє;
- жовто-блакитний (золото-блакитний) стяг, як символ двох стихій: сонячного проміння і води, що народжують життя у Всесвіті;
- орійський хрест з сонцем на перехресті, як символ поєднання духу і розуму через зірки і посіву життя у Всесвіті.
- зірка Велеса, як символ посіву життя на Землі;
- сварга (свастя), як символ Сонця, життя, еволюції;
- Коло Сварока із 12 зірочок-періодів року Сварока, як символ Кола Буття;
- сніп з перевеслом (Дідух), як закон єдності і єднання етносу;
- вінок життя із 12 квіток і 12 стрічок Шляху Даного (Живи) людини, етносу, людського суспільства (більш детально див. додаток).

7. Космічність, універсальність, автономність, освоєння нового вчительство являються передумовою виходу людства в космічний простір і його освоєння. Указані інваріанти свідчать про космічне призначення українського етносу і про те, що на шляху вирішення задач освоєння космосу український етнос знаходиться лише на початковій стадії

8 Для забезпечення життєдіяльності етносу необхідно, в першу чергу, встановити і розбудувати його інформаційно-духовну складову. Простір життєдіяльності етносу має захищатись і жорстко контролюватись як членами етносу, так і державою

. До простору життєдіяльності українського етносу окрім географічної території відноситься інформаційно-духовний етнічний простір. На даний час значна частина інформаційного простору України контролюється російськими засобами інформації і, в деякій мірі, засобами інформації США та Ізраїлю. Духовний простір майже повністю захоплений і контролюється Московською православною церквою, що є відгалуженням іудейсько-християнського світогляду, безліччю сект різного, не національного спрямування, західно-голлівудською фізіологічно-руйнівною культурою, музикою, мистецтвом. Втрата більшої частини інформаційно-духовного простору призводить до небезпечних наслідків, аж до руйнації і відмирання етносу.

9. До духовно-інформаційного простору відносяться, в першу чергу, світогляд, віра і релігія. Відичний світогляд українського етносу один із найдавніших і найбільш відповідаючих сучасним науковим поглядам на оточуючий людину Всесвіт. На жаль, після насильницького хрещення Русі наші батьки втратили значну частину цього світогляду, перейшовши на більш спрощений православно-християнський. Заміна відичного світогляду на відгалуження світогляду іудейського, а саме на православно-християнський, призвела до втрати в цьому питанні своєї ідентичності і зробила нас додатком до духовного простору єврейського народу. Для відновлення етнічної ідентичності маємо повернутись до «відичного світогляду» і, відповідно, до Відичної віри і Відичної церкви, як основоположниці усіх нинішніх світових релігій. (дивитись книги «Вість» і «Русь»)

10. До духовно-інформаційного простору етносу відноситься також морально-етичний кодекс (МЕК). МЕК українського етносу має включати в себе найважливіші державні аспекти та аспекти планетарного суспільства, а також ті правила і норми, що можуть бути

передумовою розвитку етносу і виконання задач, що стоять перед ним (варіант МЕК ХХІ сторіччя пропонується в Додатку).

11. Інструментами реалізації суспільно-планетарних задач українського етносу є українська мова. Втрата етносом мови веде до втрати етнічної ідентифікації і унеможливує виконання етнічних задач. Етнос (і держава) має захищати і розвивати мову, слідкувати за тим, щоб число носіїв мови не зменшилось до критичного порогу (не менше 3/5 (2/3) від населення країни).

12. У своєму розвитку етнос може порівнюватись з деревом. Етнічне дерево України має назву Рід. Інтелектуально-духовна надбудова Роду (Міф) виконує роль народотворення і носить назву Творця народу або деміурга (грецьке). Ядром етносу є носії і творці його Міфу. Із носіїв-творців Міфу етносу створюється «віче» або «духовний парламент», що обирається всіма представниками етносу в режимі відкрито-закритого голосування.

13. Призначення етнічного міфу в становленні і розвитку самосвідомості етносу, в глибинному розумінні інваріантів етносу, в їх збереженні і розвитку, як передумові успішного виконання етнічної задачі в розвитку планетарного суспільства. Задача етносу і держави як інструменту етносу, у вихованні підростаючого покоління в дусі становлення і розвитку етносу, перш за все в інтелектуально-духовній сфері, запобігаючи його хворобам, збоченням, розтлінню, руйнації. Маємо пам'ятати, що „розділене царство” не устоїть: або зруйнується, або стане «грунтом» для „розростання” конкурентів. Не давайте ділити Україну на «схід» і на «захід», на «москалів і націоналістів», на «місто» і «село». Завжди маємо пам'ятати: ми клітинки єдиного етнічного дерева і доля етносу – це особиста доля кожного з нас.

14. Розвиток етносу неможливий без самовідтворення етносу: без народження дітей, їх освіти і виховання, а тому етнічна самосвідомість має сформуватись за пріоритетністю сім'ї, материнства і дитинства в житті суспільства. Виховання маленького українця має будуватись у відповідності до Шляху Даного, Шляху Очищення і Шляху Праві, з огляду на етнічне служіння (лицарство).

15. Етнічне виховання включає в себе етнічні права і обов'язки, виховання у відповідності з Шляхом Праві, Шляхом Даним і Шляхом Очищення, етнічним служінням (лицарством).

16. Процес виховання майбутнього українського етносу має будуватися на:

- вірі в космічне призначення і космічні задачі етносу;
- на знанні і розумінні принципів будови Всесвіту і людського суспільства;
- на творчій думці і творчій діяльності, на вихованні непересічних особистостей;
- на безперервній праці тіла, розуму й душі, на шляху рішення етнічних задач і задач людства в цілому;
- на морально-етичному кодексі і, перш за все, на принципі «не нашкодити», «віддати більше ніж береш», на екології не тільки навколишнього середовища, а й на екології розуму і душі, пам'ятаючи, що «пустелі земній передусє пустеля душі»;
- на взаємоповазі поколінь і, перш за все, дітей до батьків;
- на розумінні різниці між поняттями «хочу», «можу» і «треба» та на їх поєднанні у вирішенні задач особистих і етнічних;

- на розумінні того, що насолоди, перш за все фізіологічні, тваринні, є першими чинниками руйнації не лише особистості, а й етносу. Не душа має обслуговувати тіло, а тіло є інструментом душі. Пам'ятаймо: перепони на Шляху Сходження мають «не мішати», а бути «інструментом» інтелектуального і духовного зростання особистості і етносу;

- на взаємоповазі всіх народів і етносів, в тому числі і в Україні, за умови: поважай і цілуй, але ніколи, ні за яких умов, не давай нікому сісти тобі на шию, паразитувати на тобі.

17. В Україні необхідно установити і розбудувати інститут «лицарства». Лицарем України може бути лише та особистість, яка зробила непересічний внесок:

- в розбудові духовності етносу і суспільства – «Лицар Духу»;
- в інтелектуальне сходження – «Лицар Розуму»;
- в захист і розбудову етносу – «Лицар України».

Паралельно впроваджується інститут «Берегиня України» по відношенню до жінок за їх безкорисливе і самовіддане служіння Родині, Роду, етносу. До «Берегинь етносу» в першу чергу відносяться мами, що народили і виховали не менше п'яти дітей у відповідності до етнічного морально-етичного кодексу.

Звання «Лицаря і Берегиня» надається виключно «етнічним парламентом».

18. Важливим елементом «лицарства» має бути інститут «косацтва» - захисників етносу. Кожне село, кожне місто повинно мати свої косацькі формування, що утримуються за рахунок місцевої громади і захищають її, а при необхідності - державу і етнос в цілому

19. В Україні впроваджується інститут «священників», особистостей, що вибираються українцями знизу за територіальною і професійною приналежністю (по місцю проживання і закладах діяльності), за ступеневим принципом: від 5-10 чоловік – делегат, від 5-10 делегатів – представник в етнічній Раді. Рада обирає «Священника» терміном на один рік. В обов'язки «Священника» входить нагляд за станом етносу, за виконанням МЕК, сприяння у розвитку особистості, стабільності і розвитку сім'ї, родини, Роду і етносу, у налагодженні позитивних для етнічного розвитку тенденцій і відповідного зовнішнього середовища. До першочергових і найважливіших задач священника належить діяльність у сфері освіти і виховання, у відповідності до цінностей і задач етносу, його інваріантів.

Діяльність священника оплачується «десятиною» заробітку тих, про кого він піклується і кому служить. Інститут «священників» формує етнічні Ради, Ради обирають «Духовну Раду України», що складається із двох палат: територіальної і професійної. В кожному палату входить по 24 представники: 12 чоловіків і 12 жінок.

20. Діяння, що зіграли визначну роль у становленні етносу, заносяться і «Білу книгу» етносу, всі що призвали до руйнівних наслідків – в «Чорну книгу».

21. Під пильною увагою етнічного парламенту мають знаходитись «діаспори», вихідці із України, які як представники українського етносу, мають бути авангардом, світочем не лише українства, а перш за все, людяності, гуманізму, добра і любові, пошуку і творчості, авангардом в космічному поступу не лише українського етносу, а й всього планетарного суспільства

22. З метою покращення і розвитку українського етносу в Україні створюється Духовний парламент (Етнічна рада) і впроваджується інститут «лицарства»: Лицаря духу, Лицаря розуму і лицаря етносу – Лицаря України, що відзначились у служінні і розбудові українського етносу і України як держави.

Ключові поняття

до розробки засад державної конституції

Сучасне планетарне суспільство побудоване за «державним» принципом.

1. Держава: тимчасове, штучне, політичне, економічне чи військове утворення, що допомагає одному або кільком етносам вижити в конкурентній боротьбі за збереження і розвиток необхідної території (простору) життєдіяльності і водночас знаряддям задоволення запитів владної частини суспільства.

2. Державі, як системному утворенню, притаманні дві основні функції:

а) внутрішня: організації внутрішньої життєдіяльності суспільства;

б) зовнішня: захисту від посягань конкурентних утворень на територію життєдіяльності та розбудова умов розвитку держави.

Як системне утворення кожна держава має свою архітектуру (структуру) будови і керування суспільством, що ототожнюється з поняттям «влади».

3. Влада – це частина суспільства, яка за допомогою різних чинників (політичних, силових, релігійних, економічних, карно-правових, етичних, моральних та інших, використовуючи найчастіше почуття страху) може впливати на життєдіяльність суспільства в цілому.

4. Знаряддям влади є політична система, що включає в себе офіційні і неофіційні (суспільні) державні інститути. Влада через державні інститути здійснює диктат правлячої верхівки (самоназваної еліти – на відміну від еліти етнічної) над суспільством. Влада організовує і фінансує державні інститути, а тому останні завжди захищають інтереси не народу, а влади (хто платить, той і замовляє музику).

5. В боротьбі за владу переможцем майже завжди є влада, а переможеним – народ. При цьому влада імітує представництво народу через «спектаклі» обрання народом президента і парламенту (на вибори висуваються лише представники правлячого клану). Вибори в більшості країн є технологіями обдурювання народу з метою збереження влади владними структурами.

6. Однією з найважливіших складових політичної системи є партії. Партія – це група людей, об'єднаних спільними інтересами або спільною метою. Жодна партія не є демократичним знаряддям, бо це групове кастове утворення для здійснення програми захоплення влади, або продовження терміну її існування. В задачі партії входить збереження існуючої системи розподілу суспільного продукту (багатства), або її зміна (перерозподіл) на власну користь. Партії виражають інтереси класів або «грошових» мішків-олігархів. Клас – це прошарок населення, що відрізняється від інших місцем і роллю в ієрархії суспільства за відношенням до засобів виробництва та за розподілом суспільного продукту. Будучи виразником прагнень частини суспільства, партії здійснюють диктатуру меншості над більшістю.

7. Вид диктатури залежить від форм власності над матеріальними базисом суспільства, до якого відносяться природні ресурси, засоби виробництва і продукт виробництва. Керувати

суспільством та паразитувати на ньому можна, привласнюючи як весь матеріальний базис, так і окремі його складові.

8. Для збереження влади і системи розподілу та споживання правляча верхівка створює закони, які є законами політичної системи. Основним законом політичної влади є Конституція (Закон, що існує доти, доки існує політична система). Конституція – це механізм керування суспільством, що юридично закріплює місце людини в ієрархії суспільства, її права і обов'язки, а також відношення до матеріального базису (право власності) та розподіл національного продукту між складовими суспільства.

9. Спільні задачі об'єднують людей у товариства, громади, партії, клани, мафії, що найчастіше будуються за етнічними (національними) ознаками. Основою збереження і стійкості нації є національна самосвідомість, без якої нація приречена на загибель. Домінуюча нація в державі, втративши національну самосвідомість, перетворюється в нацменшину, в той час як добре організована нацменшина, захопивши владу, поневоле домінуючу і паразитує на ній. Користуючись своїм положенням в структурі влади та привласненим матеріальним базисом, фінансами і засобами масової інформації, нацменшина паразитує на корінній нації. При цьому використовуються стандартні технології поневолення корінного етносу:

- знищується інтелектуально-духовна еліта корінного етносу;
- всіма можливими засобами розділяється корінний етнос на «ворогуючі» частини;
- використовується незадоволення «низів» «верхами»;
- руйнується національна самосвідомість;
- не допускається відродження етнічної інтелектуально-духовної еліти;
- зомбіюється населення в бажаному аспекті через засоби масової інформації.

10. За зовнішніми функціями держава має виконувати функції захисту і агресії по відношенню до сусідніх народів і держав. При вирішенні спільної задачі можуть утворюватись союзи кількох держав, що найчастіше існують впродовж часу вирішення задачі, після чого розпадаються.

Аналогічно нестійкими є багатоетнічні держави, в яких присутні дві і більше домінуючі мови, кілька релігій, різні морально-етичні кодекси, різні керуючі джерела існування (імперії і квазіімперії, побудовані на економічній залежності).

11. Державна конституція є тактичним знаряддям рішення етнічних задач на даний час, що знаходять відображення в етнічній конституції як стратегії етносу.

5. Конституційні засади будови і функціонування держави. Загальні положення і українські особливості

1. Конституція – це основний закон соціально-політичної системи, що юридично закріплює норми і механізми життєдіяльності суспільства, а саме:

- ієрархію (будову) суспільства і місце людини в ній;

- механізми керування суспільством;
- права і обов'язки людини в суспільстві;
- відношення до матеріального базису (права власності);
- розподіл національного продукту між складовими суспільства.

2. Політична система є знаряддям влади і включає в себе офіційні (державні) інститути: судочинства (прокуратура, суди), захисту (перш за все влади: військові, поліцію, службу безпеки), економічні (податкові, таможні, торгівлі, фінансові організації виробництва), поновлення життєздатності і життєдіяльності та розвитку (сім'ї, освіти, виховання).

3. Влада в державі належить представникам тієї частини суспільства, що захопила, привласнила і юридично закріпила за собою право власності над матеріальним базисом та засобами масової інформації. Владні функції в державі здійснюють партії або окремі особи, фінансово залежні від олігархічної верхівки суспільства і виражають інтереси останньої.

4. Партія - група людей, об'єднаних спільною метою (відповідно спільними інтересами, власними, а не народними) збереження існуючої політичної системи або ж захоплення влади у власних інтересах для перерозподілу суспільного продукту на свою користь.

5. Політичні закони – спрямовані на збереження існуючої політичної системи, а тому спрямовані не на розбудову суспільства, а на захист влади від власного народу.

6. Найбільш прогресивною є політична система, в якій влада, не забуваючи власні інтереси, хоча б в деякій мірі дбає про державну розбудову, про майбутнє корінного етносу. Якщо ж влада знаходиться в руках нацменшин, то остання буде турбуватись не про корінний етнос, а про свої власні інтереси, руйнуючи і всіма засобами пригнічуючи корінний етнос. Для розбудови етносу і держави в цілому необхідно, щоб владні, фінансові і інформаційні важелі знаходились в руках представників державоутворюючого етносу. Влада має бути національною.

7. Усі форми влади є прикриттям влади власності, незалежно від забарвлення (народного, соціалістичного, національного, громадянського, парламентського). Для ефективності влади важлива не назва, а дієвість в контурі життєдіяльності суспільства.

8. В результаті праці людини на шляху сонячної енергії утворюються нові структури і потоки, що дозволяють розбудовувати фундамент розвитку суспільства і залучають додаткову енергію на отримку додаткового продукту. На енерго-інформаційному потоці сонячної енергії утворюється контур життєдіяльності (КЖД) планети, на ньому КЖД біосфери, на КЖД- біосфери КЖД людства.

9. На КЖД людства в залежності від джерела енергії, що використовується, утворюється, розбудовується і ускладнюється контур праці (КП), первісною ланкою якого є сільськогосподарське виробництво, де і створюється основний продукт, необхідний для підтримки і поновлення існуючого контуру праці, та додатковий на його розширення і проїдання в суспільстві. Якщо спочатку він будується на біоенергії і має лише сільськогосподарську ланку, то нині складається послідовно з сільськогосподарської, виробництва засобів виробництва, виробництва інформаційних технологій, виробництва

енергоінформаційного забезпечення виробництва через наукові дослідження. Оскільки максимальне привласнення додаткового продукту відбувається на останній ланці контуру праці, то кожний виробник і кожна країна прагне витіснити конкурента з цієї ланки на більш нижчі ланки, обмежуючи його прибуток на виживання лише в межах „турботи доброго господаря про свого коня, що принесе йому максимум добробуту”.

10. Контур праці є основою життєдіяльності суспільства. Результатом функціонування КП є виробництво товару і утворення контуру його колообігу. Держава установлює виробленому продукту еквівалент в грошах, а ринок розподіляє ці гроші через ціноутворення між різними видами товару. (Зауваження: товаром виступає не тільки який-завгодно результат діяльності людини, що має попит: фізичний, інформаційний, духовний, а й привласнені природні ресурси, що також є об'єктом споживання.) Взаємозв'язок між різними видами товару і, відповідно, між різними ланками праці здійснюється через грошові еквіваленти за допомоги банків. При цьому ціна товару нижчих ланок знижується, верхніх – завищується (тих, де збирається «урожай» на прибуток).

11. Суспільства з більш сучасним контуром праці не зацікавлені в розвитку КП менш розвинутих країн. За допомогою останньої ланки власного КП вони обирають інші народи, привласнюючи їх суспільний продукт шляхом включення КП цих народів в якості доповнень до відповідних нижчих ланок власних, безпосередньо чи за посередництва утворення спільних економічних структур (як виробничих, так і фінансових). Якщо з КП більш сильної структури з якихось причин відійде КП менш розвинутого суспільства, що забезпечувало функції однієї чи більше ланок в цьому КП, то економіка даного суспільства може тимчасово зруйнуватись і в майбутньому відтворитись лише до одного з нижчих рівнів. З точки зору власної безпеки повна заміна хоча б однієї ланки у власному КП ланкою іншого КП неприпустима. Обов'язковою є межа виживання власного КЖД в якій-завгодно ситуації.

12. Максимально можливий отриманий в результаті праці людини на землі продукт розподіляється за законом золотого перетину (у співвідношенні $0,618 \leftrightarrow 0,382$) на основний і додатковий. Якщо суспільство «проїсть» більше за $0,382$ отриманого продукту, або приріст складе менше, ніж $0,382$ (на підтримку існуючого менше $0,618$ не витратиш!), то має зменшуватись і частина «проїдання», інакше зменшиться базова складова і в наступному циклі кількість отриманого продукту зменшиться. Контур праці деградуватиме. І якщо «проїсти» можна за короткий час, то відновити КП і, відповідно, КЖД можна лише за річні інтервали КЖД біосфери (сезонність).

13. Додатковий продукт іде на розширення фундаменту контуру праці і на споживання. Наступними ланками, після сільськогосподарської, що розбудовуються в контурі праці, є промислове виробництво, виробництво засобів виробництва, розробка нових технологій виробництва, розробка технологій розробки технологій і засобів виробництва, пошук і дослідження нових джерел і можливостей в розбудові зовнішньої людини (нових законів, фізичних ефектів, джерел енергії). До споживчої частини відноситься продукція, що не йде на підтримку людини як елемента контуру праці, а саме на елементи не цільового призначення (зайве житло, автомобілі, що не використовуються в процесі поновлення контуру праці, не використана за призначенням продукція, утримання паразитичних структур і інститутів у суспільстві, кредитне проїдання ще не отриманого продукту і т.д.).

14. На контурі праці будуються контури колообігу товарів, фінансів, споживання. Для функціонування контуру праці розширюється територія життєдіяльності суспільства, що, в свою чергу, складається з територій життєдіяльності окремих членів суспільства. Як територія життєдіяльності (ТЖД) суспільства, так і окремої людини складається із фізичної, інтелектуальної і духовної території; при цьому ТЖД людини може включати в себе ТЖД інших людей. Аналогічно ТЖД однієї країни може включати ТЖД, або її частину, інших державних утворень.

15. В межах державних кордонів, а для розвинутих країнах і за її межами, точиться безперервна боротьба за територію життєздатності і максимальний прибуток. В задачі банків входить фінансування відтворення КЖД країни і виділення грошей на товар проїдання. Однак в конкурентній боротьбі за КЖД державний банк «випускає» додаткові гроші на розширення власного КЖД, частину яких комерційні банки пускають не стільки на розширення КЖД країни, скільки на своє збагачення, на розширення попиту споживача і на проїдання того товару, якого ще немає, при цьому не забуваючи власний споживацький апетит. Щоб забезпечити недостачу грошей для відтворення КЖД держави і підтримки його функціонування, національний банк випускає наддодаткові гроші і «цінні папери», в результаті чого національна валюта обезцінюється (товару залишається стільки ж, а грошовий еквівалент збільшився, його купівельна спроможність зменшилась). Банки багатіють на інфляції грошей, оббираючи за рахунок випуску надлишкових грошей населення. Другим джерелом збагачення банків є кредитування населення на попит, а не на розширення КЖД, за рахунок проїдання товару майбутнього. В погоні за об'ємом відсотків за кредити банки утворюють фінансові піраміди, в яких гроші не забезпечені контуром праці, а проїдання перевищує допустиму межу. Настає фінансова криза і регрес контуру праці КП, а з ним і КЖД.

16. Задача держави в жорсткому регулюванні «проїдання» не лише на КЖД, а й в фінансовій сфері. Національний банк не має права випускати грошей більше, ніж на розвиток КЖД і тим більше гарантувати за його межами кредити (вкладання) іноземних банків в своїй КЖД (фінансувати проникнення чужих КЖД на свою територію).

17. В контурі праці додатковий продукт максимально привласнюється останньою, найбільш продуктивною ланкою виробництва шляхом оббирання попередніх, а тому як окремі члени суспільства, так і окремі держави прагнуть до залучення конкурентних об'єктів в якості нижчих ланок у власному ТЖД, не допускаючи їх до верхніх (дивитись таблицю структури суспільства).

18. Влада, що працює не лише на себе, а й на свій народ, має жорстко контролювати ступінь привласнення і проїдання суспільного продукту; дбати про виробника і про розвиток власного контуру праці, захищати власні КЖД і ТЖД від посягань інших держав, інтерконтинентальних корпорацій, міжнародних угруповань і організацій.

19. Можливості КЖД і перспективи його розвитку визначаються інтелектуально-духовним прошарком. Для збереження перспективи позитивного розвитку суспільство має виховувати особистості, що здатні думати власною головою, творців майбутнього. Народ, який дбає про своє майбутнє, має виховувати і захищати всіма можливими засобами свій інтелектуально-духовний прошарок. Для перетворення народу в рабів іншого в першу чергу купується, переформатується, а якщо не вдається цього зробити, знищується цвіт нації. В

подальшому розвитку КЖД планетарного суспільства все більшого поширення набуватиме інтелектуальне і духовне зомбіювання робітника на користь власника, владного прошарку, міжнародних монополій, країн із найбільш розвинутим КЖД. Держава, що дбає про майбутнє власного етносу, має ввести жорсткі обмеження на вплив інших суб'єктів ззовні, власників на виробників.

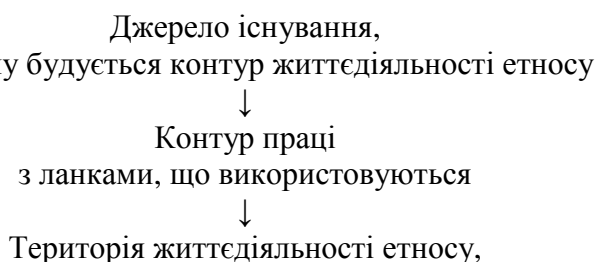
20. Головною задачею якої завгодно, дійсно національної політичної системи, є розбудова власної ТЖД і власного КП, які б, з одного боку, були кооперовані в спільне планетарне промислово-економічне середовище, з іншого – при кризах планетарної економіки, могли функціонувати незалежно від неї, бути найменш вразливими.

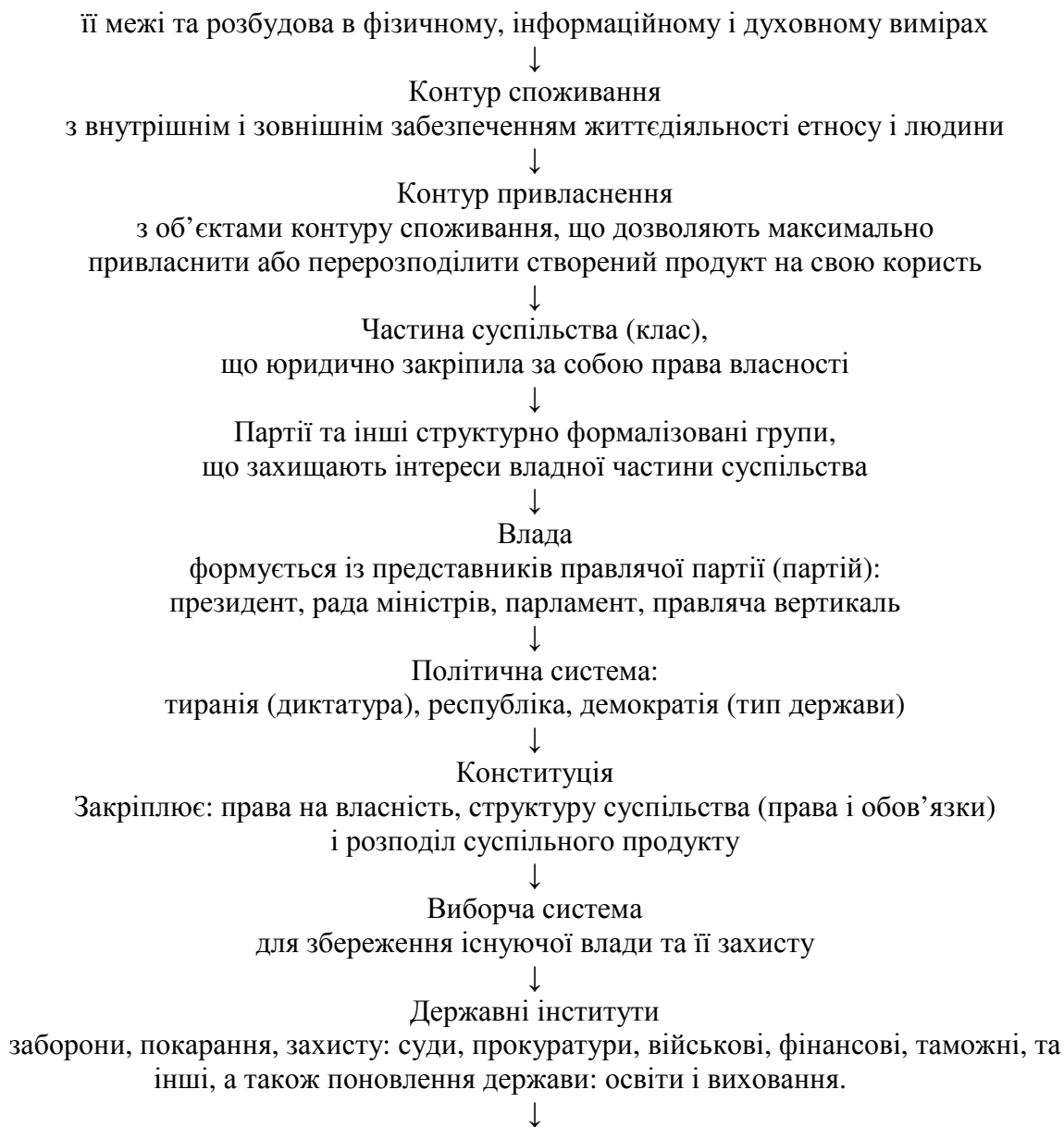
21 Першочергова задача влади – захист власного народу від зазіхань тих суспільних утворень, що залежать від організацій ззовні (не обов'язково держав; це можуть бути клани, ордени, діаспори інших етносів, церкви з центрами за межами країни); від перетворення свого народу в зомбований додаток тих, хто, знищуючи інтелектуально-духовний прошарок свого народу, привласнює його функції, зомбує і експлуатує його. Хто контролює власність, гроші, інформаційні канали, чия релігія панує в державі, той зомбує і експлуатує цей народ. Держава має, в першу чергу, контролювати свої КЖД і свою ТЖД саме через народну, спільну, природню власність, що не може переходити в приватну власність: природні ресурси, землю (як територію), фінансову систему, засоби масової інформації, релігійні установи. Держава може лише передавати в оренду (на час виконання задачі) до 38% перерахованих складових свого функціонування за умови, що орендаторами є етнічні українці, а в змішаних підприємствах їм належатиме $\geq 51\%$. Під етнічними українцями необхідно розуміти тих громадян, що не мають іншого підданства і родовід яких іде з України, і які піклуються не лише про свої власні інтереси, а перш за все про інтереси України. Кожен громадянин має жити під гаслом: «Все, що слугує розвитку України, її інтелектуально-духовному майбутньому – заохочується; Все, що шкодить Україні, родині, сім'ї – засуджується і карається».

22 При побудові наступної ланки в контурі праці держава проходить три стадії керування: диктатуру тої суспільної групи, що будує наступну ланку і володіє нею; республіку, коли нова ланка юридично і структурно закріпила нову ланку в будові суспільства, і демократію – при пошуках і розбудові наступної, нової ланки в контурі праці.

23. Виходячи із законів будови і діяльності суспільства, викладених вище, в конституції мають бути відображені закони державотворення, закони економічних відносин, закони утворення і функціонування суспільних (державних) структур і інститутів та права і обов'язки людини.

24. Загальна схема будови і функціонування держави може бути представлена наступним чином.

Примітка. Більш детально схему дивитись у додатку.

25. Джерелом існування суспільства є одна або кілька ланок в контурі праці: природні ресурси, сільськогосподарське (біо) виробництво, промислове (коваль,...) виробництво, технологічне, наукове, інформаційне та духовне виробництва. Дублюючим на всіх ланках є ланка фінансового забезпечення.

Джерелом існування українського суспільства є природні ресурси (руди, вугілля, інші види сировини), сільськогосподарське виробництво (земля) і початкове промислове виробництво. Існуючі до цього технологічна і духовна ланки практично зруйновані зацікавленими суб'єктами держав-конкурентів.

26. Контур праці сучасного українського суспільства включає дві ланки: сільськогосподарську і промислового виробництва, при тому, що друга ланка функціонує в дуже обмеженому і некомплектному вигляді. Такий контур відповідає рівню розвитку суспільства XIX сторіччя і використовується іншими державами в якості додатків до сучасних власних контурів праці.

27. Територія життєдіяльності українського суспільства обмежена географічною територією і майже не має власного інформаційного і духовного простору. Інформаційна територія майже повністю окупована Росією, міжнародними єврейськими організаціями, засобами масової інформації Сполучених Штатів Америки та в деякій мірі інституціями європейського союзу. Релігійна духовна територія підпорядкована в основному Московському патріархату і несе іудейсько-греко-латинську ідеологію, поєднану з імперсько-російською. Світська духовна територія майже повністю заповнена голівудсько-американською культурою насилля, розтління, розпаду моралі і етики і доповнюється подібними аспектами світського життя Росії.

28. Територія життєдіяльності суспільства складається із ТЖД окремих членів суспільства. ТЖД людини забезпечує функціонування її контуру споживання, що має дві складові: внутрішню (біологічного, інформаційного і духовного) та зовнішню (розбудова і підтримка розбудованої людини).

29. Все, що споживається і що є засобами виробництва продукції споживання, є об'єктами привласнення. Привласнюються природні ресурси, території, людина і ТЖД інших людей, засоби виробництва і продукти виробництва. Власниками в суспільстві завжди виступають вищі прошарки (касти) населення. Привласнити можна лише володіючи дієздатними важелями: фінансовими, силовими, інтелектуальними.

30. В цілому суспільство ділиться на чотири класи (шари населення): на мудреців (вчені, системні менеджери, винахідники, творці нових систем, структур, технологій), на воїнів (що виконують функції захисту політичної системи від власного народу і захисту від посягань ззовні: військо, поліція, служби безпеки і т. д.), на фінансистів (банкіри, торговці, економісти; всі, хто опікується матеріальними взаємовідносинами в суспільстві) і на виробників (селяни, виробники промислового виробництва і сфери обслуговування людини: лікарі, вчителі, перукарі і т.п.). Перші мають важелі знань, другі – озброєння, треті – фінанси. Селяни і робітники не мають ніяких важелів і можуть використовуватись вищим ешелонами лише в якості «ричага» для переділу влади і власності.

31. Прошарок населення, що володіє матеріальним базисом, створює партії або інші відкриті, напіввідкриті і закриті організовані групи людей, що контролюють суспільство шляхом утворення із своїх представників органів влади. До структури влади належить президент (або король, цар, диктатор), прем'єр-міністр (з радою міністрів), парламент, а також вся вертикаль влади.

В Україні практично вся власність, а відповідно і влада, належить кільком олігархічним кланам, що володіють практично всім промислово-фінансовим капіталом (фінансовим менеджерам або третьому класу суспільства).

Примітка. Тип держави відповідає правлячому класу. Мудрецьам--демократія, військовим - диктатура, торговцям –фінансистам-- республіка.

32. Фінансово-промислові клани (олігархії) для збереження влади створюють партії, які незалежно від назви мають захищати інтереси владних структур. Якщо мова йде про соціалістичні чи комуністичні партії, то це групи людей, що максимально використовують народ для захоплення влади і перерозподілу **власності (або ж контролю)** над нею) на свою користь.

В Україні політична система є деформованим віддзеркаленням політичних систем держав сусідів, що контролюють фінансовий і інформаційно-духовний простір, а тому майже всі відомі партії фінансуються олігархічними кланами і захищають їх інтереси за виключенням деяких невеликих партій і організацій національно-свідомого характеру. Яка б офіційна партія не перемогла на виборах, вона представлятиме і захищатиме інтереси олігархів.

33. В сучасній Україні на підтримку КЖД витрачається менше 0,618, що веде до його руйнації і зменшення можливостей контуру праці; при цьому левову частку суспільного продукту отримують не ті, хто забезпечує ефективне функціонування контуру праці, а державні чиновники – представники інтересів власної кишені і олігархічних кланів, що в симбіозі з американсько-ізраїльським і російським бізнесом оббирають і руйнують український етнос.

34. Партії формують владні структури, до яких необхідно віднести главу держави, кабінет міністрів на чолі з прем'єр-міністром та парламент (Верховну Раду), а також майже всю адміністративну вертикаль. Для задоволення бізнес-інтересів місцевих фінансових кланів центральна влада може піти на поступки і частиною прибутків поділитись з «місцевим» бюджетом. Місцевий бюджет в основному витрачається на заходи, де потоки грошей відслідкувати неможливо (при перерозподілі цих потоків, що призначені для рішення задач суспільства . у власні кишені можновладців).

35. Існуюча влада підтримує стару конституцію (якщо вона не шкодить інтересам влади), або ж модифікує її під власні інтереси, перш за все з метою збереження влади і контролю над матеріальним базисом.

36. Щоб влада не ввійшла в антагоністичні стосунки із суспільством, її структура має відповідати рівню і характеру економічних відносин у суспільстві. При застої суспільства, тим більше при його регресії прогресивною думаною частиною суспільства ведеться інтенсивний пошук виходу із кризи, пошук шляхів переходу до наступної більш високої ланки контуру праці, в той час як старі структури чинять шалений опір перетворенням. Для подолання цього опору в країні потрібна «тверда» рука, розумна диктатура сили, часто за допомоги військових інститутів. Після «наведення порядку» і переходу на більш високу організацію контуру праці до влади приходять менеджери (третій рівень). На зміну царю, президенту, диктатору і державі-тиранії приходить змішана президентсько-парламентська республіка, де умови диктують ринок і капітал. Та з часом нова ланка в контурі праці старіє, необхідно шукати нові шляхи і нові джерела існування суспільства і тоді головними діючими елементами стають мудреці (вчені, технологи, економісти і т.д.). Країна набуває рис демократії, суспільство стає менш прогнозованим і більш хаотичним. Строга підпорядкованість мішає пошуку, а тому влада переходить до мудреців, а на чолі владної вертикалі стає парламент і прем'єр-міністр від партії, що перемогла. В подальшому сценарій повторюється.

На даний момент Україна знаходиться в стані «країни-демократії» і ніяк не перейде до наступної ланки в контурі праці, для вступу в дію якої знадобиться президент-диктатор з твердою рукою і опорою на військових.

37. Кожне системне утворення, в тому числі і держава, може бути стійким і позитивно реагувати на зовнішні і внутрішні виклики лише за умови зворотного зв'язку. В державі, в якій економіка побудована на ринку праці і товару, механізмами зворотного зв'язку можуть бути економічні (матеріальні через ринок і фінансову систему), інтелектуальні (через загальний культурно-інтелектуальний рівень суспільства) і духовні (через збереження і розбудову загальноетнічних і загальнолюдських духовних надбань). Країною мають керувати три виборних парламенти (три ради): економічної організації суспільства, інтелектуального розвитку та духовного через виборчі системи.

38. Кожна держава має столицю, центр її життєдіяльності. Зі зміною джерела життєдіяльності і функції держави столиця може переноситись з одного місця розташування до іншого, бажано ближче до географічного центру країни.

Зважаючи на те, що життєдіяльність суспільства можна розділити на три сфери: матеріально-економічну, інтелектуально-інформаційну і духовну – в державі може бути від одної до трьох столиць. В Україні роль всіх трьох столиць виконує Київ. З часом адміністративно-економічна столиця може бути перенесена на Черкащину і побудована заново у відповідності до вимог III-го тисячоліття в зв'язку з перебудовою українського етносу. За Києвом може залишитись роль духовної столиці. Інтелектуальна столиця має бути побудована заново (на зразок Силіконової Долини), де будуть акумульовані найважливіші центри науки і освіти.

39. В Конституції прописується виборча система центральної влади і, за необхідності, місцевої. Юридично закріплюється право власності, структура влади і її функції, права і обов'язки членів суспільства, правила розподілу суспільного продукту на розвиток контуру життєдіяльності і території життєдіяльності, та на „проїдання”.

40. Виборчі системи мають будуватись виключно ступеневим засобом. Кожні сім робітників вибирають свого менеджера-економіста. Менеджери вибирають старшого менеджера і так до економічного парламенту, що призначає прем'єр-міністра і кабінет міністрів.

41. Все, що входить до сфери життєдіяльності народу в цілому (читай етносу) України, є його власністю і не може бути власністю окремих осіб і груп населення. Приватною власністю може бути лише створене власними руками та інтелектом людини, але не дане Всевишнім для всіх.

42. Для стійкості етносу і його державного утворення необхідно користуватись правилом «золотого перетину» - не менше 3/5 території життєдіяльності етносу має належати етносу (державі) і, відповідно, всього обсягу власності.

43. Земля в Україні, як і інші природні скарби, належить усім українцям і не може належати конкретній особі чи суспільній організації. Земля, як і інші природні ресурси, не є продуктом праці і творчості людини і не може бути її приватною власністю. Держава може віддавати їх в тимчасове користування, але ні в якому разі це користування не повинно шкодити природному середовищу. Кожен, хто не виконує цього правила, має нещадно каратись, лишатись не лише приватної власності, а й позбавляється можливості наносити шкоду в майбутньому.

44. Для контролю за суспільством організуються інститути обмежень і покарань, а саме: прокуратура, судочинство, організації виконання покарань; інститути захисту влади від народу (поліція, служби безпеки) та захисту від зовнішнього ворога-конкурента (армія, яка найчастіше продовжує функції захисту влади від власного народу); інститути самовідтворення елементної бази держави (охорони здоров'я; сім'ї, матері і дитини; освіти і виховання), інститути програмування суспільства під інтереси еліти держави, а під інваріанти етносу (культура, мистецтво, церква, засоби масової інформації), а також інститути підтримки існуючого матеріального базису і його розвитку по ланках контуру праці (сільського господарства, промисловості, суспільних комунікацій, науки, економічних відносин та захисту від надзвичайних ситуацій).

45. Права громадян в державних структурах в контексті до влади в основному декларуються (покарати владу за порушення своїх прав громадянин не має ніяких можливостей, якщо влада сама не зацікавлена в покаранні когось із своїх з метою підсилення свого авторитету і можливостей). За обов'язками слідкують і карають нещадно владні інститути (щоб було неповадно і щоб ніхто не засумнівався в силі і можливостях влади).

46. Конституційний розподіл додаткового суспільного продукту на підтримку держави і на проїдання йде в усіх державах за принципом: годуй робітника лише в міру підтримки його ефективної працездатності і отримання максимального прибутку. Нині перевага в розподілі надається в наступному порядку: а) на користь бізнесовим інтересам влади; б) на задоволення запитів державних інститутів, створених владою; в) на селянина і робочого. Виходячи із етнічної доцільності, на першому ьісці має бути ьайбутнє етносу: сімї і дитинство, освіта, виховання, життєздатне природньо-етнічне середовище.

47. Держава має контролювати розподіл суспільного продукту за принципом золотого перетину, згідно з яким на підтримку існуючого контуру життєдіяльності має витратись не менше 0,618 всього суспільного продукту. Решта розподіляється на розбудову КЖД і на підтримку структури держави та на задоволення непродуктивних запитів громадян (на проїдання).

48. При створенні „Інтелектуального парламенту” останній має обиратись таким же чином як і звичайний державний, але виборцями мають бути працівники інтелектуальної сфери: учителі, вчені-дослідники, інженери-проектанти, інженери-конструктори і інженери-технологи, агрономи, лікарі; кваліфіковані працівники (не користувачі, що відносяться до робітників, а творці інформаційних потоків і комунікацій, нових технологій).

49. Духовний парламент обирається за тою ж ступеневою системою від працівників культури (не менеджерів-адміністраторів і не робітників культури, церкви і т.п.), а саме від творців і носіїв культури і духовності: письменників, робітників мистецтва, вихователів, священників. При цьому в парламентах має вводитись обмеження на відсоток не етнічних представників: їх має бути не більше 25% (пропорційно чисельності нацменшини), а головами парламентів можуть бути лише етнічно свідомі представники державоутворюючого етносу.

50. Інтелектуально-духовний двопалатний парламент є вищим законодавчим органом. Нижнім парламентом виступає фінансово-економічний, що видає закони, пов'язані з КЖД: ТЖД і які затверджуються інтелектуально-духовним парламентом.

51. Інтелектуально-духовний парламент діє за статутом етнічної конституції, слідкує за підтримкою в суспільстві морально-етичного кодексу суспільства і видає закони, що сприяють інтелектуально-духовному розвитку суспільства. Ці закони приймаються на спільному засіданні парламентів. Всі закони підписуються президентом. Функції президента виконує особа, обрана більшістю всіма трьома парламентами терміном на рік. Перевибори президента здійснюються з 20 по 31 березня, під час яких функції президента виконує голова інтелектуально-духовного парламенту

Примітка: мається на увазі, що 22 березня є днем народження Білобога, днем Великодня і торжества життя.

52. Виборна система діє безперервно (кожні 7 виборців можуть зібратись при необхідності в який завгодно момент і переобрати старшого; те ж стосується всіх наступних щаблів влади). Обов'язковим установлюється термін переобрання для нижніх (до рівня районів) раз на рік, для міських і обласних організацій – раз на два роки, для територіальних – раз на три роки, для республіканських – раз на чотири роки.

53. Контролює вибори система виборчих комісій на чолі з центральною виборчою, що призначається верхнім, інтелектуально-духовним, парламентом.

54. В кожній державі окрім корінного етносу присутні прошарки інших етносів. Якщо національні (етнічні) меншини зацікавлені в розбудові держави (а не є знярядям етносів, що захоплюють в даній країні КЖД і ТЖД), то вони мають ті ж права, що й корінний етнос, а саме: на освіту, працю, життєзабезпечення, етнічну культуру і т.д., але в складі важливих функціональних для держави системах (перш за все в економіці, в інформаційній сфері і в духовній), а також у владних структурах їх відсоток не може перевищувати відсотка від загального населення, а за умови зростання чисельності не більше 49% всіх нацменшин до корінного етносу. При цьому право виборного голосу можуть мати лише громадяни, що народились в даній країні.

55. За дотриманням законів, прийнятих парламентами, мають слідкувати державні інститути. Щоб ці інститути і їх службовці не перетворювались у ракові пухлини необхідно налагодити жорсткий контроль за їх діяльністю. Кожен службовець має дати клятву на вірність служіння своєму народу, порушення якої має беззастережно каратись. Службовець, що порушив закони і морально-етичний кодекс, позбавляється права в майбутньому виконувати владні функції, позбавляється майна не лише він, а і його сім'я, а також найближча його родина до рівня середньої прожитковості в країні. Переведення капіталу за кордон без державного дозволу і на збиток країни карається тюремним ув'язненням і примусовими роботами не менше 5 років без права в подальшому займатись фінансами і права виїзду за межі країни.

56. Для збереження відносної рівності між членами суспільства і подолання явища корупції заробіток державного службовця не може перевищувати середній по країні в 5 раз (в усіх без винятку формах), при тому, що кожен службовець кожного року має декларувати рівність прибутку і витрат як і вся його родина «для чого вводиться державна, обов'язкова для всіх електронна форма обліку фінансових надходжень і витрат- без «живих» грошей».

57. Із власності, що має господар, лише 0,38 може «проїдатись», все інше обов'язкове для підтримки і розбудови КЖД і ТЖД.

58. Всі суперечливі питання між членами суспільства та між владою і громадянами мають вирішуватись через суди. Судді обираються громадою серед претендентів-фахівців, а його рішення затверджуватись комісією присяжних із 12 чоловік, що делегуються за ступеневою системою обрання влади через виборчу систему. Склад Верховного суду затверджується інтелектуально-духовним парламентом. Термін праці суддів без перевиборів не перевищує 5 років.

59. Системними елементами зворотнього зв'язку в суспільстві можуть служити професійні союзи, в склад яких входять представники даної галузі функціонування суспільства. Керівництво професійними союзами обирається не загальними зборами, а через делегування функцій за ступеневою системою.

60. Голосування при виборі державних органів влади і при виборі керівництва професійними союзами обов'язково дублюється прямим і таємним голосуванням. Якщо результати не співпадають – вибори проводяться повторно незалежними представниками виборчої системи шляхом відсторонення на час виборів від владних функцій осіб, що можуть впливати на результати виборів.

61. В конкурентній боротьбі за особисту ТЖД в рамках ТЖД суспільства утворюються спільноти, об'єднані за інтересами. До структур, що відстежують власний інтерес, відносяться не лише партії, клани, мафії, церкви, а й професійні союзи, різні фонди, общини, громади, товариства. Держава має контролювати всі товариства на предмет корисності і шкоди для суспільства, особливо якщо вони фінансуються ззовні.

62. Всі державні інститути мають працювати на принципі зворотнього зв'язку і виконувати лише функції, покладені на них конституцією. Дія цих інституцій в якості знаряддя окремих осіб, структур, організацій, діаспор має нещадно каратись. Покарання має стосуватись як замовників, так і виконавців. Діяльність державних інститутів, особливо військового призначення, має жорстко контролюватись етнічними структурами (священниками, членами духовних етнічних Рад, етнічного парламенту).

63. Інститути нагляду за дієвістю законів (прокуратура), судочинства і виконання покарань мають формуватись за принципом: не менше 75% складу (чисельності етнічних українців в Україні) мають становити етнічні українці. Основними задачами інститутів нагляду мають бути інтереси і задачі державо утворюючого етносу, як фундаменту держави, і запоруки її стійкості та етнічної перспективи.

64. Армія в Україні має змінитись як за змістом, так і структурно. В сучасних умовах не має потреби в усіх видах зброї, достатньо володіти кількома технологіями втрати противником дієдатності, але не для знищення і не для руйнації. Військово-захисні технології мають розроблятись у спеціальних військово-дослідних закладах і при необхідності надаватись місцевим козацьким організаціям.

65. В той же час розширюються функції служб безпеки суспільства. Інститути безпеки України мають відстежувати всі напрямки діяльності конкурентних структур, звертаючи особливу увагу на біосоціальні аспекти зомбіювання людини і етносів (див. додатки).

66. Всі національні меншини в Україні мають жити за нормами і законами держави, поважати і виконувати закони МЕК українського етносу, пам'ятаючи, що в чужий монастир

зі своїм статутом не ходять. При даній умові держава має забезпечити представникам нацменшин рівні права і перш за все в збереженні і в розвитку етнічних рис, пам'ятаючи, що нацменшини в своїй життєдіяльності ні в якому разі і ні за яких обставин не повинні бути агресивним знаряддям з боку народів, держав і етносів-конкурентів.

67 Захисні (імунні) функції в державі виконуються відповідними інститутами: армією, поліцією, службою безпеки, судовими структурами. Всі ці інститути мають бути професійними, а і виконавці необхідних функцій мають готуватись виключно у відповідних навчальних закладах. В першу чергу це стосується армії і поліції, де мають служити лише професійно підготовлені кадри. Одночасно війкову підготовку для захисту ТЖД має проходити вся чоловіча стать етносу (раз на рік в службовий час до двох тижнів)

68 Кожна держава має свою територію життєдіяльності (географічну, фізичну, інтелектуальну, духовну) і своє місце в життєдіяльності планетарного суспільства, які має захищати і розбудовувати. З цією метою готуються спеціалісти, що забезпечують взаємовідносини з іншими державами, в першу чергу з країнами-сусідами: дипломати, торговці, розвідники, представники-носії етнічних традицій. При цьому держава має перш за все турбуватись про підтримку і розбудову інваріантних етнічних рис (в Україні до етнічних інваріантів відносяться: комічність, універсальність, винахідливість, творчість, гармонійність, освоєння нових територій, вчительство).

69. Важливе місце в функціонуванні державного утворення займають взаємовідносини з церквою. Церква в державі має бути одна, етнічна, і керуватись духовним парламентом. На чолі церкви має бути духовний лідер етносу, що обирається прямим відкритим і таємним голосуванням віруючих. Церква іншої держави завжди є інструментом впливу цієї держави на життєдіяльність тієї, духовну територію якої вона захопила і контролює.

70. Кожна держава має свою космічно-знакову ідентифікацію. Якщо держава етнічна, то її символіка має відповідати етнічним інваріантам, призначенню і ролі етносу в розвитку суспільства. Якщо ж держава виконує функції формування нового етносу або тимчасову задачу, яку можна вирішити об'єднавши зусилля кількох етносів, то символіка імперії-держави відповідає даній задачі.

71. До символіки відносять стяг, знакові символи, гімн. Символами держави України є Триглав (Трисил) і жовто-блакитний стяг. Триглав, як символ комічності, належав послідовникам Всевишнього на Землі: Дані, Посейдону, Будді, Шіві, Нептуну та іншим. Триглав як архетип, як ейдос, як дхарма, є ознакою комічності України. Жовто-блакитний стяг є символом поєднання розуму і виховності, сонячного проміння і води.

72. Пріоритетами України, як держави, є збереження і розвиток інваріантних рис українського етносу на шляху його космічного сходження.

73. Важливе місце в існуванні і функціонуванні держави займає територіальний поділ. В географічному і в виробничому відношенні різні області виконують різні функції. Але так само, як в єдиному організмі, в складній природній системі цілому є „серце”, є „мозок”, є „печінка”, так і в державі окрім загальної структури має бути столиця, як інтелектуальний центр, промислово-виробнича столиця і духовний центр. Перераховані функції можуть бути в одному місці, але краще їх рознести, щоб не змішувались і не дублювались функції (за принципом захоплення чужої території).

74. У взаємовідносинах з іншими державами етнічна держава має виходити з принципу розбудови своєї ТЖД і КЖД, які б дозволили найкращим чином виконувати свої задачі у відповідності з планетарним призначенням (об'єднуватись, коли це доцільно; роз'єднуватись, захищатись і розбудовуватись, якщо прагнення держав антагоністичні). Але при цьому завжди пам'ятаючи: найважливіший принцип буття живого, розумного Всесвіту: не нашкодити! Не руйнувати середовище власного існування, не руйнувати біосферу і планетарне середовище, як основу розвитку людства в цілому; запобігати тому ж з боку інших держав і не допускати, щоб інші держави, користуючись «благими принципами» не поневолювали твій етнос.

75. Предметом постійної пильної уваги держави має бути екологія території життєдіяльності етносу, а саме:

- геофізична (механічні, теплові, енергетичні забруднення);
- хімічна (перш за все забруднення елементами, створеними людьми);
- генетична (вирощування і розповсюдження генетично-модифікованих представників флори і фауни, особливо з непрогнозованими наслідками їх життєдіяльності);
- інформаційна (особливо як інструмент розтління і руйнації свідомості людини, суспільної свідомості, і, перш за все, етнічної; як інструмент захоплення інформаційного простору етносу);
- духовна (особливо зомбіювання людини церквою іншого етносу, що є знярядям агресії останньої на теренах ТЖД етносу).

76. Ознаками стійкості і життєздатності етносу і держави є:

- приріст населення (за рахунок етнічної народжуваності) більший за смертність;
- приріст економіки (перш за все виробничої бази) більший за втрати продуктивності відмираючих галузей;
- поїдання суспільного продукту менше 2/5;
- середовище життєдіяльності не менше, ніж на 3/5 повинно мати етнічні ознаки;
- у владі має бути не менше 75% представників державоутворюючого етносу (це ж співвідношення має бути у всіх сферах життєдіяльності етносу і, перш за все, в фінансовій і інформаційній областях).

77. При невиконанні даних обмежень мова має йти про загрози для існування етносу, про незадовільний стан його КЖД. Якщо держава залишає хоча б одну сторону КЖД без пильної уваги, ця сторона буде окупована конкурентами (пустий дім буде завжди заселений кимось іншим).

78. В функції держави має входити обов'язкове забезпечення працездатних громадян роботою і здоровими умовами праці, а людей з вадами і непрацездатних мінімумом соціального забезпечення. При цьому перевага в якості соціальних послуг має надаватись майбутньому етносу – материнству і дитинству. Суспільство має жити за законом: хто не працює – той не їсть (під працею розуміється не імітація і не паразитування, а продуктивна діяльність на благо етносу. Продуктивна праця має завершуватись інтелектуальним, духовним чи матеріальним результатом).

79. Земельні угіддя мають бути розподілені таким чином, щоб зберігся генофонд місцевої фауни і флори. Під національні парки, заповідні території має бути відведена третина всієї території України. Водні ресурси не повинні відчувати на собі фатального впливу діяльності людини. Всі водні ресурси, що використовуються, мають працювати по

схемі замкнутих циклів і ні в якому разі не потрапляти не лише у водоймища, а й на сусідні території ні через землю, ні через воду, ні через повітря.

80. Зовнішня політика України має проводитись під гаслами:

- ми завжди співпрацюємо з усіма, хто працює над планетарними і загальнолюдськими проблемами;
- ми поважаємо всі інші країни, народи, діаспори, міжнародні організації, загальнолюдські кодекси і цінності, але ніколи і нікому не дозволимо паразитувати на Україні і на українцях;
- ми підтримуємо все, що на благо України і планетарному суспільству і маємо карати все, що шкодить її розвитку, розбудові, зростанню. Для нас не існує ні друзів, ні ворогів, а лише інтереси України і її майбутнє, інтереси майбутнього людства.

81. Підвищеної уваги і піклування в державі потребує мова. У відповідності з принципом Короленко-Кюрі, якщо в державі паралельно функціонують дві мови, то можливі лише два варіанти розвитку подій: а) одна мова витіснить, зруйнує другу, або ж б) країна розділиться за мовною ознакою. В Україні зусиллями Російської імперії та імперії „Радянського союзу” російська мова, що є церковно-слов'янським варіантом староболгарської мови з домішками тюркських і угро-фінських мов, заповнила майже на 50% інформаційний простір. Однією з осново утворюючих підстав становлення і розвитку етносу є мова. Етнос, що втратив мову, в більшості випадків втрачає і здатність вирішувати задачі, покладені на нього. Державною мовою в Україні має бути лише одна – українська (читай – руська від Русі, а не Росії). Всі посилення на дві державні мови мають розцінюватись як агресія з боку сусідських іншомовних держав, що прагнуть перетворити український етнос у свій «придаток».

82. XXI сторіччя є сторіччям глобалізації всіх процесів на земній кулі, в тому числі і такого негативного явища як «тероризм». Найбільш вразливими до «тероризму» стають структури-«динозаври», які за законами еволюції мають «вимерти». До таких структур відносяться міста-мегаполіси, комунікаційні, енергетичні, інформаційні та інші мережі. Замість структур-динозаврів мають з'явитись невеликі, але більш функціональні, більш незалежні, більш автономні структури, що входитимуть до своєрідних «популяцій», побудованих за принципами, наближеними до природних. Територіально нові структури будуть побудовані і функціонуватимуть на принципі «біоценозів». Модельно такі «біоценози» представлятимуть суперсучасні «хутори» з своєю територією, замкнутим майже по всіх параметрах, колообігом процесів, з використанням практично лише власних ресурсів.

83. Такі утворення (умовно ССХ) в межах держав повинні мати самоврядування по всіх питаннях життєзабезпечення і розвитку, окрім загально етнічних. Територіально ССХ об'єднуюватимуться за принципами ієрархії функціонально-територіальної діяльності (в організмі це спеціалізовані органи, що відрізняються лише результатом своєї діяльності в рамках організму в цілому).

84. Громадянином України може вважатись лише людина, що народилась, виросла і сформувалась на території України (в етнічному відношенні – в басейнах річок, що впадають в Чорне море - Руське). Громадянам, що в силу тих чи інших обставин проживають тривалий час в Україні, надається тимчасовий статус громадянина України і рівні права з етнічними громадянами в питаннях життєзабезпечення, життєздатності і розвитку України, але такі

громадяни не можуть впливати на питання життєздатності етносу і держави, як тактичного знаряддя стратегічних етнічних задач.

Самовідтворення етносу і держави

1. Найпильнішу увагу держави мають привертати питання міцності, стійкості і розбудови сім'ї. Без сім'ї неможливе відтворення суспільної бази держави, її збереження і розбудова, маючи на увазі, що для позитивної народжуваності сім'я повинна мати в середньому три дитини. Народжуваність не повинна залежати від статків сім'ї, а тому кожна дитина має забезпечуватись матеріально до закінчення школи дитиною. Держава має взяти на себе турботу про своє майбутнє. Якщо ж дитина не бажає вчитись – вона має забезпечуватись батьками або ж працювати. Надати необхідну кваліфікацію і освіту можна і через умови праці.

2. Неповні сім'ї (сім'ї, в яких менше трьох дітей) сплачують податки на підтримку дитинства в країні. Те ж стосується і неодружених, що досягли повноліття і працюють, а також батьків, що розлучились. Податок на дітей може зменшуватись на суму, необхідну для лікування особи, що оподатковується.

3. Держава має невпинно і жорстко боротись з усіма факторами, що руйнують сім'ю: жорстко обмежити (по талонах) вживання алкоголю, паління, нещадна боротьба з наркоманією в усіх її проявах (від хімічної до психологічної, на зразок ігроманії). Те ж стосується всіх видів бізнесу і людської діяльності, що руйнують свідомість, інтелект і фізичне здоров'я людини, а також сімю, як фундамент етносу і держави.

4. Держава має допомогти молодій сім'ї в створенні умов, необхідних для життя і розвитку сім'ї: забезпечити житлом, роботою, лікарською допомогою за умови, що частина платні буде відраховуватись на підтримку і розвиток галузей підтримки.

5. Пріоритетною задачею держави є якість людини, клітинки суспільного організму. Якщо здорові і функціональні клітинки – здоровий і функціональний організм в цілому. З першого дня, від зачаття, і до останнього дня держава повинна піклуватись про людину. Кожна людина повинна бути забезпечена безкоштовним медичним обслуговуванням, підтримкою фізичного, інтелектуального і духовного здоров'я.

6. Розуміючи, що кожна система, кожна жива істота побудована так, що все з того, що не використовується, деградує, атрофується, відмирає, необхідно, щоб кожного дня вона отримала достатнє для оптимального функціонування навантаження: фізичне – для всіх систем організму, інтелектуальне – для підтримки і розвитку розуму і свідомості, духовне – для підтримки емоційно-творчого стану. Важливу роль у цьому питанні відіграє зовнішнє середовище; воно має будуватись так, щоб дитина від народження впродовж дня отримувала повною мірою всі необхідні для розвитку компоненти.

7. Тільки-но дитина починає самостійно пересуватись, вона повинна розвиватись в оточенні малечі і дорослих, в умовах спілкування і дії. Розвиток дитини має будуватись або в сім'ї, за умови активної участі дорослих, або ж на спеціальних майданчиках, де дорослі зайняті одночасно і доглядом за дітьми і активною «продуктивною» працею. З трирічного віку дитину краще виховувати в напівспеціалізованих дошкільних закладах, з п'яти – в спеціалізованих дитячих садочках, з семи – в шкільних закладах. В залежності від

можливостей і здібностей дитини може регулюватись як рік перебування в навчально-виховному закладі, так і тип закладу.

8. Перебування в школі має обмежуватись віком повноліття – до 17-18 років і не перевищувати 10 років. Навчання в школі обов'язкове. Якщо ж дитина не бажає вчитись, або ж за здібностями не може освоїти програму навчання – вона переводиться до професійно-навчальної школи. Рішення про перевід приймається на педагогічній раді школи (не менше 10 педагогів в педагогічній раді) і батьківського комітету класу.

9. Після закінчення школи молодь має або продовжити навчання, або бути обов'язково працевлаштована. Якщо вона не влаштовується на роботу самостійно, то має працювати на державних суспільних підприємствах. В державі не повинно бути «паразитів»: хто не працює на свою користь – той не їсть.

10. Для розуміння проблем суспільства кожний представник від найнижчих до найвищих шаблів влади має працювати як рядовий робітник не менше одного місяця в суміжній, але незалежній від нього галузі, як рядовий робітник, без жодних пільг. Кожен представник влади, що призначається (а не вибирається громадою) не може працювати на одному місці більше 5 років, щоб не перетворитись в гальма розвитку і не обрости корупційними зв'язками. Більш тривале перебування на посаді можливе лише за згоди всієї громади шляхом обов'язкових таємного і прямого голосувань.

11. Виходячи з принципу взаємовпливу людини на середовище і середовища на людину, навколо особистості, що формується (дитинство і юність) має бути сформоване відповідно до здібностей дитини, інтелектуально-духовне середовище, відповідаюче не просто сучасному рівню розвитку ноосфери, але й паросткам прогнозу на майбутнє.

12. Для формування творчої особистості великого значення набуває можливість творчої діяльності, а тому держава має виділяти кожній людині власний майданчик творчості, для створення і підтримки якого збирається спеціальний податок. Питаннями забезпечення творчості має опікуватись міністерство освіти і науки (це можуть бути майстерні, ділянки Землі, площадки самодіяльності і т.п.). Кожна людина за наданий нею майданчик, як і людина що користується (по відношенню до дітей це батьки), несе персональну юридичну відповідальність.

13. Права і обов'язки людини в державі мають регулюватись співвідношенням між «хочу, можу і треба». Хочу і можу має реалізовуватись на території творчості «можу і треба» на служінні суспільству і державі у співвідношенні 0,38 до 0,62 (золотого перетину) в межах 8-годинної щоденної праці. У вихідні дні людина планує свій день самостійно, виходячи з індивідуальних потреб.